

Դանիել Վարուժան

Ճանապարհի խաչի

Ո՛վ մատնըված Հիսուս,
Դու որ փրշապատ գրլուխ մ'ունեցար՝
Գրթա՛ իմ գրլխուս.
Դերաներդ գայն քարկոծեցին հար
Եկեղեցիին սալաքարերով:
Վերքերես բըղխող ըղերդ կերան
Իշամեղուներն ամբարըշտության:
Տե՛ս, մագերուս վրա եղյամն է նրստեր.
Ես շա՛տ եմ տանջվեր:

Տառապա՛ծ Հիսուս,
Դուն որ ունեցար արտասվող աչքեր՝
Գրթա՛ աչքերուս.
Անոնք ավելի արտո՛ւր են քամեր
Քան թե խըմեր լույս: Դագաղներու վրա
Միշտ մահն են հըսկեր մոմերու հետ շեջ
Բիբերս են ընկեր վիշտի հորի՛ն մեջ:
Տե՛ս, կոպերուս վրա աճյուն է ցանվեր.
Ես շա՛տ եմ տըքներ:

Ապտակվա՛ծ Հիսուս,
Դուն որ ունեցար ձեռքեր կալ ու կապ...
Գրթա՛ ձեռքերուս.

Ափերս են տաղեր պայտերով հրատապ,
Եվ մատվըներս, ըստինքներու նման
Արյունս են կթեր: Դաստերս ճաթած են
Կրրելեն երկաթ, հողը փորելեն:
Տե՛ս, եղունգներս սիրտս և հոշոտեր.
Ես շա՛տ եմ խոցվեր:

Թըքնըվա՛ծ Հիսուս,
Դու որ ունեցար ձաղկըված կողեր՝
Գըթա՛ կողերուս.
Անոնք աղբյուսի վըրս են պատկեր՝
Եվ վիշտը քունեն ճանչցրեր հաղթական.
Բուծաներ են միշտ գըրկած Մահը կույր՝
Իրենց քս